

‘Groeierende verandering’ (6, slot)

Door: J. Bos

Als een bedrijf een bestelling naar een klant stuurt, moet de pakketbezorger het pakje afleveren op het adres dat op het etiket staat vermeld. Hij kan het adres vinden door in de aangegeven plaats en straat de voordeur met het juiste huisnummer op te zoeken. Het huisnummer is het *kenmerk*, waaraan de bezorger kan zien dat hij bij precies dát huis moet aanbellen. Nu kan dat huis (bijvoorbeeld) een wit huis zijn, dat staat in een straat waarin meerdere huizen witgeschilderd zijn. Deze huizen hebben dan de *eigenschap* dat ze wit zijn. De klant die de bestelling gedaan heeft, moest bij het invullen van zijn adresgegevens zijn huisnummer noteren. Hij kon er immers niet vanuit gaan dat het voor de bezorger wel duidelijk zou zijn als hij in plaats van het huisnummer had geschreven: ‘het witte huis’, of: ‘het witste huis’.

We zijn deze serie begonnen met een citaat uit een in de Canadian Reformed Churches (CanRC) verschenen commissierapport:

De subcommissie proeft een groeiende verandering binnen DGK aangaande haar zicht op de Kerk en het wereldwijde kerkvergaderende werk van onze Heiland. De Westminster Confessie wordt niet langer als ontrouw gezien of als niet in overeenstemming met de Schrift.

Met betrekking tot de ‘groeierende verandering’ hebben we een aantal zaken genoemd waarin deze verandering tot uiting komt. We hebben geconstateerd dat de verandering betekent, dat het uitgangspunt van beleid niet meer wordt bepaald door de *kenmerken* waaraan men de ware kerk kan kennen, maar door de *eigenschappen* van de kerk (met name de ‘katholiciteit’). Zodoende worden de eigenschappen boven de kenmerken gesteld. Dit komt niet overeen met hoe hierover in art. 27-29 van de NGB wordt gehandeld, het leidt op een dwaalspoor. Binnen het kerkverband van DGK kan een ‘katholiciteits-drijven’ worden waargenomen, dat het ‘kerk-zijn’ afhankelijk maakt van een tot norm verheven eigenschap. Wie daarin niet meegaat en gewoon de belijdenis handhaaft, loopt al gauw het risico ‘sektarisch’ te worden genoemd. Sinds de synode van Groningen 2014/2015 is deze leer steeds meer in de mode gekomen. De synode van

Lansingerland 2017/2018 nam vervolgens, door middel van de besluitvorming betreffende de Liberated Reformed Church Abbotsford (LRCA), de 'katholieke afslag', zoals het eens werd omschreven[1].

In de laatste zin van bovengenoemd citaat wordt aangegeven dat binnen DGK anders tegen de Westminster Confessie (WC) wordt aangekeken dan voorheen. Het is in verband daarmee van belang erop te wijzen, dat nog maar kort geleden in (toen nog *Gereformeerd Kerkblad*) *De Bazuin* is gewaarschuwd tegen het *denominationalisme*[2], waaraan art. 25 van de WC ruimte geeft. Dit art. 25 spreekt ten aanzien van de kerk o.a. over 'meer of minder zuiver', wat afwijkt van het 'waar of niet waar' van art. 29 NGB. Het een is *gradueel*, het ander *principiëel*. We signaleren hier parallellen met het verschil tussen de eigenschappen (gradueel - '... waarin het eigenaardige van haar leven altijd slechts gebrekkig uitkomt', Van Bruggen) en de kenmerken (principiëel - '... de normen, die God in de Schrift voor haar werkzaamheid heeft bekend gemaakt', idem). Het houdt in, dat door DGK een uitgangspunt van beleid wordt gehanteerd dat een 'Westminsters' karakter vertoont.

Zoals we in het eerste deel van deze serie schreven, is het opvallend dat er door de CanRC-commissie wordt gesproken over een *groeïende* verandering. Het eindpunt is kennelijk nog niet bereikt, het proces is nog niet voltooid. Het kan echter wel duidelijk zijn waar de 'groeïende verandering' op uitloopt: de door velen binnen DGK toegejuichte 'katholieke afslag' zal het pad blijken te zijn naar het *denominationalisme*.

[1] 'Duidelijk is dat de synode de katholieke afslag heeft genomen (...)'

<http://eeninwaarheid.info/index.php?rub=12&item=1585>

[2] 'Dat is de denkrichting, de geestelijke instelling, die meent dat al die denominaties deel uitmaken van de ene wereldwijde kerk van Christus. Al die kerkgenootschappen en religieuze groeperingen hebben zo hun eigen geschiedenis, hun eigen cultuur, hun eigen tradities, hun eigen opvattingen. Maar... alle samen zijn ze de kerk.'

T.L. Bruinius, Vrij en vrijwillig samen?, *De Bazuin*, 11e jaargang, nummer 11, 31 mei 2017

<http://www.gereformeerdkerkbladdebazuin.nl/artikel/1741>

De heerlijkheid van de Kerk

Vandaag aflevering 45 in de rubriek 'Genade geneest'.

Het is een groot voorrecht als u door Gods genade een levend lid der kerk bent. Dan immers is haar heerlijkheid ook de uwe. Want de kerk is niet een of andere, onzichtbare of mystieke grootheid, maar ze bestaat uit mensen. En daar bent u, die gelooft, en als u gelooft, ook één van. Daarom is het zo dwaas, om, zelf kerklid zijnde, over de kerk te spreken, op haar af te geven, haar te laken alsof wij er zelf buiten stonden. Wie de kerk laakt, laakt zichzelf. Maar daarover wil ik het nu niet hebben, doch iets zeggen over de heerlijkheid der kerk. Zij wordt in het Woord Gods met fijne namen genoemd: Bruid van Christus, Vrouw des Lams, Heilige Tempel Gods, Het Lichaam waarvan Christus het Hoofd is, De Stad Gods. En nog zoveel meer.

Uit die onderscheiden benamingen blijkt wel hoe hoog God de Kerk, Zijn eigen werk, in ere houdt, hoe Hij haar liefheeft en voor haar zorgen wil. Zeker, zij is hier nog onvolmaakt, dat merkt een ieder van ons maar al te duidelijk aan zichzelf. Maar toch ziet de Heere haar met blijdschap aan, omdat Zijn heerlijkheid in haar is.

Daarom roemen wij niet op de kerk, alsof zij in zichzelf, of door de deugdzaamheid van haar lidmaten, het roemen waard zou zijn. Maar zoals de profeten en dichters uit de dagen van het Oude Testament zongen van de schoonheid van Jeruzalem, de stad van God, omdat de Heere daar woonde, zo mogen wij het doen van de Kerk.

Jeruzalem als stad was zeker niet mooier en bekoorlijker dan vele steden uit de oudheid. Ze kon zeker niet wedijveren met steden als Nineve en Babel. Maar toch

was Jeruzalems heerlijkheid groter dan die van andere steden. Want de Heere was daar. Daar rookten de altaren voor Hem. Daar vloeide het offerbloed. Daar was de dienst van de verzoening. Daar zag het volk de voorbeelding, de afbeelding van Hem Die komen zou en Die nu gekomen is om ons met God te verzoenen.

Ja, de Kerk is heerlijk.

En haar heerlijkheid is de uwe. Het is onuitsprekelijk heerlijk van haar een levend lid te zijn. In haar is immer door het Woord de dienst van de verzoening. Aan haar zijn de woorden van God toevertrouwd.

Dat is ook uw rijkdom, uw troost, u, die zich buigt voor het Woord van God. Of u oud of jong bent, man of vrouw, gezond of ziek, rijk of arm, het geldt u allen.

Zo gaat de Kerk voort, de eeuwen door, als ze maar aan de Schriften trouw blijft.

Zo heeft ze in de loop van de tijden, door Hem, Die in haar woont, krachten tentoongesteld, krachten, die alles hebben kunnen doen dragen om Christus' wil. De Schrift laat ons wel zien wat de Kerk door de Heilige Geest vermag.

Maar deze heerlijkheid heeft de Kerk niet ontvangen ter wille van zichzelf maar ter wille van haar Heere, Wiens Bruid zij is. Maar wat als wij vaak zondigen, omdat onze wandel niet in overeenstemming is met de heerlijkheid van de Kerk, waarvan wij door Gods genade leden zijn? Maken wij het ons dikwijls niet al te gemakkelijk? Kiezen wij uit gemakzucht niet menigmaal de weg van de minste weerstand? Passen wij ons niet vaak aan het leven aan, zoals het zich aan ons voordoet? Is de onenigheid, die nog maar al te heftig soms oplaait in de kerk van de Heere, niet tot droefheid van de Geest, Die in haar woont? Besmet zij niet de heerlijkheid van de Kerk?

Zeker, u bent rijk en heerlijk, omdat de Heere door Zijn Geest in uw midden woont. Maar u kunt doodarm en afzichtelijk worden. Het hangt er maar van af of u de Kerk op haar weg wilt volgen, haar weg, die de weg van het Woord, de weg van de Heilige Geest is.

Ja, de Kerk is heerlijk.